

6. Римський статут Міжнародного кримінального суду: прийнята від 17.07.1998 р. // Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text (дата звернення: 12.05.2024).

7. Романов М. В. Нормативне визначення геноциду, спростоване часом та подіями. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 6. С. 480–483.

8. Statement by Prosecutor Karim A. A. Khan KC on the issuance of arrest warrants against President Vladimir Putin and Ms Maria Lvova-Belova. URL: <https://www.icc-cpi.int/news/statement-prosecutor-karim-khan-kc-issuance-arrest-warrants-against-president-vladimir-putin> (дата звернення: 09.04.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-10>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ГРОМАДСЬКОГО ХАРЧУВАННЯ

Гудімов Андрій Дмитрович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Система функціонування громадського харчування стала невід’ємною частиною суспільного устрою та життя. Наказом Держстандарту України від 27 січня 1999 р. № 37 (втратив чинність) було затверджено Правила обов’язкової сертифікації послуг харчування, якими в свою чергу передбачалося, що громадським харчуванням є сукупність підприємств різних організаційно-правових форм господарювання і власності, громадян-підприємців, які займаються виробництвом, реалізацією та організацією споживання кулінарної продукції, борошняних кондитерських та булочних виробів [1]. Аналізуючи дане визначення, слід визнати його неактуальність, абсолютну невідповідність сучасному стану розвитку суспільних відносин та неправильно обраний методологічний підхід при формуванні самого змісту дефініції, відповідно до якого громадське харчування визначалось через суб’єктний критерій. З іншого боку, тогочасним законодавцем було безспірно віднесено сферу громадського харчування до підприємницької діяльності, що значно розширює межі адміністративно-правового регулювання досліджуваної сфери.

На сьогодні чинне законодавство України не містить визначення громадського харчування, натомість положенням частини 1 статті 1 Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» від 23.12.1997 № 771/97-ВР, який регулює відносини між органами виконавчої влади, операторами ринку харчових продуктів та споживачами харчових продуктів і визначає порядок забезпечення безпечності та окремих показників якості харчових продуктів, що виробляються, перебувають в обігу, ввозяться (пересилаються) на митну територію України та/або вивозяться (пересилаються) з неї, передбачено визначення закладу громадського харчування, до яких відносяться ресторан, бар, кафе, їдальня, закусочна, піцерія, кулінарія, кіоск чи інший заклад незалежно від територіальних ознак (місця) провадження господарської діяльності з громадського харчування та ступеня доступності харчування будь-яким особам [2]. Наведене визначення аналогічно попередньому сферу громадського харчування тлумачить через суб'єктний критерій.

Враховуючи той факт, що сфера громадського харчування є частиною сфери підприємницької діяльності, пропонуємо частково розглянути наукові підходи до визначення ролі та змісту адміністративно-правового регулювання в останній. Зокрема, Чорна А. М. вважає, що під адміністративно-правовим регулюванням слід розуміти один із видів регулюючого впливу на суспільні відносини у сфері підприємницької діяльності, що здійснюється уповноваженими органами публічної адміністрації за допомогою багатоманітного, нормативно закріпленого інструментарію методів та засобів. Вона фактично означає відмову від командних методів вирішення господарських завдань. Ці методи здатні забезпечити тільки тимчасовий комерційний успіх, який потім перебивається значними економічними витратами. Тому держава через систему законодавства, фінансово-кредитні важелі може лише здійснювати економічне регулювання підприємницької діяльності, але не втручатись у неї. Отже, адміністративно правове регулювання повинне бути спрямоване перш за все на створення сприятливих зовнішніх умов для здійснення підприємницької діяльності. Завдання державних органів полягає у встановленні загальних для всіх учасників підприємницької діяльності умов з метою забезпечення її суспільної ефективності та в нагляді за дотриманням цього режиму [3, с. 129–130].

Як справедливо зазначає Бердар М.М., становлення і розвиток підприємницької діяльності як виду економічної діяльності потребує державного і зокрема, адміністративно-правового регулювання, аргументуючи це тим, що підприємницька діяльність є однією зі сфер взаємодії держави та економіки, при якій держава в свою чергу за

допомогою права регулює відносини, що виникають при здійсненні підприємницької діяльності. Під адміністративно-правовим регулюванням, слід розуміти один з видів регулюючого впливу на суспільні відносини в сфері здійснення підприємницької діяльності, що здійснюється уповноваженими органами публічної адміністрації (органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування) за допомогою багатоманітного, нормативно закріпленого інструментарію методів та засобів [4, с. 4]. Заслугує уваги також позиція науковця, яка не обмежує адміністративно-правове регулювання виключно нормативним забезпеченням як сукупністю нормативно-правових актів, що визначають можливості та обов'язки учасників суспільних відносин, а розширює межі даної правової категорії до діяльнісної характеристики як складного процесу, який охоплює в комплексі різноманітні організаційно-правові засоби [4, с. 4].

З огляду на зазначене, можна стверджувати, що адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування включає ті ж засоби, механізми, інструменти, які є характерними та формують систему адміністративно-правового регулювання та забезпечення підприємницької діяльності, проте, зважаючи на структурність об'єкту дослідження, яка відображає підпорядкування діяльності у сфері громадського харчування як спеціальної категорії по відношенню до підприємницької діяльності як загальної, все ж варто визнати певні специфічні характеристики:

- по-перше, адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування включає спеціальне нормативно-правове забезпечення, яке складається із сукупності нормативно-правових актів загального характеру (Конституція України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України), так і спеціального (до таких актів можна віднести закони України «Про захист прав споживачів», «Про видів господарської діяльності», «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» тощо);

- по-друге, значну частину нормативно-правового забезпечення формують специфічні правила та стандарти, які визначають окремі вимоги організації діяльності у сфері громадського харчування (санітарні норми, гігієнічні вимоги, правила тощо);

- по-третє, значний масив законодавчої бази регулює питання якості та безпечності харчових продуктів, про що свідчить положення статті 2 Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», яка містить посилання на закони України «Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров'я та благополуччя тварин», «Про безпечність та

гігієну кормів», «Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів», «Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами», «Про основні принципи та вимоги до органічного виробництва, обігу та маркування органічної продукції», а також виданих відповідно до них нормативно-правових актів [2];

– по-четверте, адміністративно-правове регулювання реалізується через діяльність спеціально уповноважених суб'єктів владних повноважень, діяльність яких спрямована на реалізацію дозвільної та контрольно-наглядової державних функцій, що пояснюється значним соціальним інтересом до якісного результату задоволення потреб осіб, які відвідують заклади громадського харчування.

Додатковим питанням, яке потребує нормативного вирішення, є визначення громадського харчування як процесу діяльності закладів громадського харчування, що радикально змінює онтологічний підхід до дослідження адміністративно-правового регулювання у даній сфері, оскільки розширює межі впливу держави в особі уповноважених суб'єктів публічної влади на учасників правовідносин, які здійснюють діяльність у сфері громадського харчування.

Таким чином, адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування слід визнати санкціонованою діяльністю держави в особі уповноважених нею суб'єктів, спрямованою на здійснення зовнішнього впливу на таку діяльність через сукупність інструментів, методів та механізмів з метою контролю та нагляду за діяльністю закладів громадського харчування.

Література:

1. Про затвердження Правил обов'язкової сертифікації послуг з тимчасового розміщення (проживання) та Правил обов'язкової сертифікації послуг харчування : Наказ Державного комітету України по стандартизації, метрології та сертифікації від 27 січня 1999 р. № 37 (втратив чинність). *Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0234-99#Text> (дата звернення: 09.05.2024).

2. Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів : Закон України від 23.12.1997 № 771/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1998. № 19. Ст. 98.

3. Чорна А. Підприємницька діяльність як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 5. С. 128–132.

4. Бердар М. М. Адміністративно-правові аспекти регулювання підприємницької діяльності. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право* : збірник наукових праць. 2010. № 4(8). С. 174–178.